

CLIVE & GRAHAM BROWN CUSSLER

UUSI NUMA-SEIKKAILU

FARAOIDEN MATKA

WSOY

Clive Cussler
ja Graham Brown

FARAOIDEN MATKA

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Journey of the Pharaohs

Copyright © 2020 by Sandecker, RLLLP

All rights reserved

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-46173-0

PAINETTU EU:SSA

HENKILÖT

HISTORIALLINEN MENNEISYYS

Egypti, 1074 eaa.

Khemet: entinen jäsen medjai-ryhmässä, jonka tehtävä oli vartioida Kuninkaiden laaksoa.

Qsn: orpolapsi, joka antaa tietoja Khemetille ja jonka nimi merkitsee *Varpusta* ja *Surun tuojaa*.

Herifor: sotilaskomentaja, joka kohosi Ylä-Egyptin faraoksi ja sitten katosi.

New York, 1927

Jake Melbourne: ensimmäisen maailmansodan lentäjä-ässä, näytöslentäjä ja Orteigin palkinnon tavoittelija.

Carlo Granzini: Granzinin rikollisperheen johtaja.

Stefano Cordova: Melbournen ystävä ja asentaja, Granzinin sisarenpoika.

NYKYAIKA

National Underwater and Marine Agency (NUMA)

Kurt Austin: erikoisprojektiosaston johtaja, pelastusasiantuntija ja kansainvälisen tason sukeltaja.

Joe Zavala: Kurtin lähin ystävä, mekaaninen nero, joka vastaa NUMAn erilaisten eksoottisten laitteiden rakentamisesta.

Rudi Gunn: NUMAn apulaisjohtaja, Yhdysvaltain laivastoakatemian kasvatti.

Hiram Yaeger: NUMAn teknologisen osaston johtaja ja supertietokone Maxin suunnittelija ja rakentaja.

Paul Trout: geologi, jolla on filosofian tohtorin arvo meritieteiden alalta ja joka on naimisissa Gamayn kanssa.

Gamay Trout: meribiologi, Paulin vaimo, ryhmän suorapuheisin jäsen.

Skotlanti

Vincennes: troolarin salaperäinen matkustaja.

Slocum: salakuljettajien yhdyshenkilö, Verikivi-ryhmän jäsen.

Yhdistyneen kuningaskunnan salainen palvelu, osasto 5 (MI5)

Oliver Pembroke-Smythe: entinen SAS:n jäsen, nykyisin MI5:n terrorisminvastaisen toiminnan päällikkö.

Morgan Manning: MI5:n erikoisagentti, tutkii Verikivi-ryhmää.

Henry Cross: muinaistutkimuksen professori Cambridgen yliopistossa, auttaa MI5:tä salakuljetettujen artefaktien tunnistamisessa.

Verikivi-ryhmä

Solomon Barlow: entinen palkkasoturi, nykyisin asekauppia ja Verikivi-ryhmän johtaja.

Kappa: asespesialisti ja Barlowin kakkosmiehen.

Robson: entinen katurossvo Lontoon kovasta kaupunginosasta, nykyisin yksi Barlowin apulaisista.

Daly: Robsonin entinen jengikaveri, syyttää tätä joutumisestaan vankilaan.

Gus: Robsonin entinen jengikaveri, Dalyn velipuoli.

Fingers: Robsonin entinen jengikaveri.

Snipe: Robsonin entinen jengikaveri.

Lisäksi Verikivi-ryhmässä

Xandra ja Fydor: veljen ja sisron muodostama salamurhaajapari, joka toimii yhdessä salanimellä Leluntekijä.

Omar Kai: keikaroiva salamurhaaja, jonka Verikivi-ryhmä palkkaa saavuttuaan Yhdysvaltoihin.

Ranska

Francisco DeMars: *Qsnin kirjoitusten* löytäjän pojanpoika, asuu ranskalaisessa linnassa.

Espanja

Isä Torres: katolinen pappi, palvelee San Sebastián de las Montañas, joka sijaitsee Villa Ducal de Lermassa.

Sofia: pieni lapsi, joka esittelee Gamayn ja Paulin isä Torresille.

Yhdysvallat

James Sandecker: NUMAn entinen johtaja, nykyisin Yhdysvaltain varapresidentti.

Miranda Abigail Curtis: FBI:n korkea-arvoinen arkistonhoitaja.

Morris: Sandeckerin turvamiesryhmän johtava agentti.

Navajokansa

Eddie Toh-Yah: Kurt Austinin vanha ystävä, navajoiden heimohallinnon virkamies.

Eddien isoisa: paikallisen navajoneuvoston puheenjohtaja, Liekin säilyttäjä.

PROLOGI

KUNINKAIDEN LAAKSO, EGYPTI
1074 EAA, 18. DYNASTIAN AIKA

Helle väreili aaltoina Kuninkaiden laaksossa, kun armon-
ton aurinko paistoi aavikon hiekkaa saveksi.

Korkealla laakson yläpuolella, jyrkänteen reunalla, makasi vatsallaan parrakas mies nimeltä Khemet, joka hikoili keskipäivän paahteessa ja etsi katseellaan liikehdinnän merkkejä. Hänen poskilleen valahteli hikipisaroita, ja korvan tienoilla pörisi kärpänen, mutta alhaalla ei liikkunut mitään.

Laakso oli hiljainen – kuten haudattujen faraoiden leposijan tuli ollakin. Ainoa liikkuva kohde oli pölypyörre, joka kohosi laakson eteläpäästä ja tanssi hiekan poikki.

Khemet liukui taaksepäin reunalta. Takana kyykisteli pellava-
kaapuisia miehiä. Heidän vieressään seisoi pikkupoika. Khemet puhutteli lasta: »Mitä toit meidät katsomaan?»

Thebalaiset kutsuivat poikaa Qsniksi, *Varpuseksi*. Se ei johon-
tunut hänen ikään nähden pienestä koostaan eikä sirkuttavasta
puhetavastaan, vaan oli tarkoitettu loukkaukseksi. Egyptiläisille
varpunen oli riesa, joka varasti ruokaa ja tärveli hedelmiä. Sel-
laisena kaupunkilaiset tuon orpopojan näkivät.

FARAOIDEN MATKA

Khemet tiesi, ettei se pitänyt paikkaansa. Lapsi oli kerjäläinen, ei varas. Totta puhuen hän teki kovasti töitä joka ikisen lantin eteen, tarkkaili kaikkea tarkoin silmin ja keräsi tietoa. Ikänsä ja kokonsa ansiosta hän pysyi usein huomaamattomana muiden joukosta.

Poika ryömi jyrkänteen reunalle, katsoi alas laaksoon ja nykäisi sitten Khemetiä hihasta. Hän osoitti pikkuruisella sormellaan. »Faraon hauta on avattu. Kivi on työnnetty sivuun.»

Khemet siristeli silmiään auringonpaisteessa, katsoi Hatšeputin suurenmoista, kolmikerroksista temppeliä, jossa oli pitkät keskusportaat ja korkeuksiin kohoavia pylväitä, eikä piitannut kiviröykkiöistä, jotka peittivät joidenkin vähäisempien esi-isien haudan suuta. Viimein hän keskitti katseensa kalliossa olevaan aukkoon, jonka sileiden kalkkikivilohkareiden takana lepäsi Horemheb, yksi suhteellisen hiljattain haudatuista faraoista.

Khemetin näkö ei ollut yhtä tarkka kuin pojan, mutta varjostaessaan silmiään auringolta hän alkoi nähdä varjoihin. Haudan suuta peittänyt valkoiseksi kalkittu kivilaatta oli kaadettu ja lojui kahdeksi kappaleeksi murtuneena. Haudalle johtavalla polulla näkyi kärrynpyörien syviä uria ja runsaasti härkien sorkanjälkiä.

»Poika on oikeassa», Khemet sanoi. »Hauta on häpäisty.»

»Mitä meidän sitten pitäisi hänen mielestään tehdä?» yksi miehistä sanoi.

Poika käänsi katseensa eikä arkaillut puhua aikuisille. »Te olette medjai», hän sanoi kimeällä äänellä. »Olette Memfisin Ramses yhdennentoista palvelijoita. Te vartioitte Amonin poikien lepopaikkaa.»

Khemet hymyili. Medjai oli soturijoukko, jonka faraot olivat nimittäneet vartioimaan esi-isiensä hautoja. Khemet oli ollut joukossa kapteenina, mutta oli menettänyt asemansa Egyptiä repivässä poliittisessa myllerryksessä.

»Ehkä Varpunen ei kuule kaikkea», yksi miehistä sanoi.
»Amonin pojat eivät enää tarvitse meitä.

»Mutta Ramses –»

»Ramses hallitsee Memfisissä ja Aleksandriassa», Khemet selitti toista miestä kärsivällisemmin. »Mutta tämä on Ylä-Egypti, ja Suuren talon arvonimen on ottanut itselleen Herihor.»

Pojan ilme muuttui halveksivaksi. »Herihor ei ole pelkästään ylipappi, vaan myös –»

»Kuningas!» Khemet kivahti. »Jotkut voisivat katkaista sinulta kielen, jos väittäisit muuta.»

Poika kavahti taaksepäin.

Khemet antoi opetuksen vaikuttaa ennen kuin jatkoi: »Onneksi me emme ole sellaisia.»

Miehet nauroivat heidän takanaan. Poika näytti helpottuneelta.

»Egypti ei ole enää entisensä», yksi miehistä sanoi. »Mitä heikommaksi se muuttuu, sitä useampia faraoita se tarvitsee. Pian niitä on yksi joka seudulla.»

Miehen sanat naurattivat taas Khemetiä, mutta poika näytti järkyttyneeltä. Hän oli vielä niin nuori, että uskoi jumalista polveutuvien kuninkaiden kunniaan, velvollisuudentuntoon ja ennen kaikkea suuruuteen. Sellaisista uskomuksista ei päässyt eroon ilman melkoista tuskaa.

Khemet suuntasi huomionsa jälleen avoimeen hautaan. »Hauta pitäisi tutkia ja katsoa, mitä sieltä on viety.»

Hän astui pois kallion reunalta ja johdatti joukon salaiselle polulle, joka vei alas rinnettä laakson pohjalle. Vain medjai tunsivat nuo kätketyt reitit.

Kun he saapuivat alas, valo oli kirkaampaa ja häikäisevämpää, ikään kuin he olisivat astelleet taivaan polulla. Heitä ympäröivistä kellanruskeista kallioista poiketen laakson pohja oli murentuneen kalkkikiven ja valkoisen tomun peitossa. Nuo sirpaleet ja jauhot olivat peräisin suurista kivenlohkareista, joita

FARAOIDEN MATKA

oli paloitettu, veistetty ja raahattu paikoilleen melkein lakkaamatta jo tuhat vuotta.

Heijastuvan valon takia Khemet peitti silmänsä huivilla ja saapui Horemhebin haudalle näyttäen rosvolta.

Sisäpuolella hän siirsi huivin syrjään ja seisahtui eteiskäytävään. Viileä ilma hyväili ihoa, kun hän antoi silmiensä vähitellen tottua heikkoon valoon. Pupillien laajetessa käsityöläisten taidonnäytteet piirtyivät esiin hänen edessään. Valkoiseksi kalokitut ja hieroglyfein peitetyt seinät ja katto. Patsaat, veistokset ja muut taideteokset. Niitä kaikkia valaisi haudan oviaukosta ja seiniin kiinnitetyistä soihduista tuleva valo. Soihtujen valo oli erityisen puhdasta, sillä niissä paloi natronin ja risiiniöljyn savuton sekoitus.

Khemet otti yhden soihduista ja jatkoi matkaa. Hänen alaisensa seurasivat lähellä takana, poika vieressä.

He ohittivat toisen oviaukon ja saapuivat hautakammioon, joka oli varattu vähäpätöisemmille vaimoille ja palvelijoille.

Khemet pysähtyi ja työnsi pojan seinässä olevaan syvennykseen. »Nyt hiljaa», hän sanoi. »Täällä on joku.» Hän kaivoi kaapunsa alta lyhyen miekan ja viittoili miehet rinnalleen. »Olkaa valmiina.»

Hän astui äänettömästi seuraavasta oviaukosta. Hän ohitti kaksi Anubiksen patsasta, ja hänen soihtunsa häilähtelevä valo loi varjoja vastapäisen seinän liikkumattomien eläinten päälle.

»Kelvottomia vartijoita», yksi miehistä sanoi osoittaen Anubisparia. »Seisovat tyhjän panttina, kun varkaat rosvoavat tavarat, jotka on tarkoitettu faraolle tuonpuoleiseen.»

Edestäpäin kuului työkalun isku kiveä vasten. Kun Khemet astui faraon hautakammioon, hän näki mistä ääni lähti: joku pappi ja kivenhakkaaja olivat veistämässä viestiä takaseinään. Heidän välissään oli Horemhebin sarkofagi. Sen painava kansi oli työnnetty pois paikoiltaan. Kultainen arkku, kuolinnaamio ja faraon mummio olivat poissa.

Pappi ja kivenhakkaaja huomasivat soihdun lepattavan valon. »Palasitte sentään vihdoin ja viimein», pappi sanoi kääntymättä katsomaan. »Tavaraa on vielä vietäväksi.»

»Tarkoitat varastettavaksi», Khemet sanoi.

Vain pappi kääntyi. »Kuka olet?» hän kysyi vaativasti.

»Olen vartion kapteeni Khemet. Ja sinä olet varas.»

Pappi ei perääntynyt. »Minä olen faraon apulainen. Herihorin palvelija. Teen faraon töitä. Sinä ja miehesi olette tunkeilijoita ja sotilaskarkureita.»

Olen myös sankari, jos vien pääsi Ramsekselle, Khemet ajatteli.

Hän astui eteenpäin miekka koholla. »Mitä olet tehnyt faraolle? Missä ovat hänen lahjansa?»

»Ne on siirretty toiseen paikkaan, turvaan sinunlaisiltasi haaskaeläimiltä», pappi sanoi.

Papin sävy oli muuttunut ilkeäksi ja hirveän rohkeaksi siihen nähden, että hän oli pelkkä miehenruipelo miekkaa heristävän sotilaan edessä. Kuullessaan liikehdintää Khemet tajusi syyn siihen.

Käytävää pitkin suhahti nuoli, joka iskeytyi takaapäin yhteen Khemetin kumppaneista. Mies kaatui päästään vain yhden ähkäisyn.

Nuolta seurasi keihäs, joka lävisti toisen, kääntymässä olevan miehen.

Kun Khemet painautui seinää vasten, ohi viuhahti toinen nuoli. Se lensi kammion poikki ja osui kivenhakkaajaa vatsaan. Mies horjahti seinän ulkonemalta, rojahti lattialle ja alkoi vääntelehtiä tuskissaan.

Veteraanisoturin refleksit ottivat vallan, ja Khemet painui kyyryyn, hyökkäsi käytävässä olevan jousimiehen kimppuun ja kaatoi tämän ennen kuin hän ehti ampua seuraavan nuolen. Khemet survaisi miekkansa mieheen, kiskaisi terää rajusti taaksepäin ja veti sen ulos.

FARAQIDEN MATKA

Khemet näki, että viimeinenkin hänen miehistään keihästettiin, ja heitti miekkansa, joka lävisti hyökkääjän. Mies lysähti polvilleen ja kaatui sivuttain. Jäljellä oli Khemetin lisäksi vain pappi, joka oli kuitenkin käyttänyt ulommassa kammiossa käytyä taistelua hyväkseen.

Khemetin taistellessa pappi oli vetänyt prameiden vaatteidensa alta esiin kobranpäisen tikarin. Hän syöksähti eteenpäin ja iski tikarin Khemetin kylkeen.

Khemet kiepahti ja iski omalla tikarillaan samalla, kun hän itse kaatui taaksepäin. Jos isku olisi osunut kämmenenleveydenkin lähemmäksi, se olisi ollut tappava, mutta pappi oli vetäytynyt ulottumattomiin.

Rojahtaessaan lattialle Khemet tarttui tikariin, jolla häntä oli lyöty. Hän ei saanut sitä irti kyljestään. Sen terä oli syvällä, ja haavaa poltti oudosti.

Suuttumuksen siivittämänä hän nousi ja kohotti oman aseensa. Pappi perääntyi edelleen, mutta ei kumma kyllä paennut.

»Taistele kanssani, niin lähetän sinut manalaan, jota väität rakastavasi», Khemet sanoi.

Hän astui eteenpäin päästäkseen papin kimppuun, mutta hänen jalkansa olivat huterat. Hän horjahti sivulle ja otti kämmenellään tukea seinästä. Niin hän pysyi pystyssä, mutta häntä huimasi.

Onpa outoa, hän ajatteli. Hän oli haavoittunut taisteluissa ainakin kymmenen kertaa, ja kerran hän oli melkein vuotanut kuiviin, mutta tällaiselta hänestä ei ollut tuntunut koskaan ennen. Hän tarttui tikariin, veti sen ulos kyljestään ja huomasi terän keskellä kolon.

»Myrkky oli tarkoitettu kivenhakkaajalle», pappi sanoi. »Jotta hän pysyisi vaiti tehtyään työnsä. Se tekee tehtävänsä myös sinun veressäsi.»

Khemet heitti kobranpäisen tikarin maahan. Hän terästäytyi ja astui taas eteenpäin, mutta nyt hänen silmänsä alkoivat

temppeilla. Haudan varjot heräsivät eloon. Anubikset ja krokotiilit liikkuivat ja puhuivat.

Kammio alkoi pyöriä. Khemetin oma tikari kirposi kädestä ja kalahti kivilattialle. Hän ponnisteli pysyäkseen jaloillaan, manasi esiin viimeiset voimavaransa, hyökkäsi pappia kohti paljain käsin ja tavoitteli tämän kaapua, mutta haroi pelkkää ilmaa.

Hän kaatui kasvoilleen lattialle ja kierähti kyljelleen. Hän kuuli musiikkia. Puhetta. Mutta hän ei nähnyt muuta kuin petollisen papin kasvot. Pappi kumartui Khemetin ylle ja lausui kirouksen. Sitten hän oikaisi selkensä, kohotti päänsä yläpuolelle kiven ja valmistautui murskaamaan Khemetin kallon.

Mutta ennen kuin pappi ehti iskeä, hänen kasvonsa pingotui kivusta ja hänen vatsastaan putkahti esiin terän kärki. Kivi putosi taaksepäin, ja pappi kaatui maahan kuolleena. Ja melkoisen yllättyneen näköisenä.

Poika tuli esiin ruumiin takaa.

»Anteeksi», hän sanoi rynnätessään Khemetin luo. »Minun ei olisi pitänyt kertoa sinulle tästä. Minähän olen Qsn, Surun tuoja.»

Khemet yritti tarkentaa katseensa poikaan. Silloin Qsnin taakse kehkeytyi valo- ja varjokiehkura, joka kasvoi kuin siiviksi. Houreissaan Khemet näki pojan elävänä lintuna, joka ei kuitenkaan ollut pieni eikä heikko. »Sinä olet haukka», Khemet sanoi. »Olet Horus, faraoiden viimeinen suojelija...»

Hän ojensi kätensä ja laski sen pojan olalle. Ja silloin maailma muuttui häikäisevän kullanväriseksi. Ja kaikki hänen näkemänsä ja tietämänsä katosi.

Qsn seiso hiljaa, kun Khemetin käsi hervahti maahan. Hauta oli kylmä, hiljainen ja täynnä kuolemaa, faraoiden kunnia oli kaikonnut. Hänen mieleensä ei tullut mitään, mitä hän voisi tehdä, ei paikkaa, mihin mennä, mutta hän tiesi, että jos hän jäisi paikoilleen, hänet tapettaisiin.

FARAOIDEN MATKA

Hän nousi ja juoksi takaisin ulos paahtavaan auringonpaiseeseen. Kovettuneeseen maahan painuneet urat ja kavionjäljet johtivat etelään. Varkaiden jäljet. Hän seurasi niitä melkeinpä mitään ajattelematta.

Auringonlaskuun mennessä Qsn oli saavuttanut raskaasti lastattujen vaunujen karavaanin sen lähestyessä Niilin rantaa. Siellä, joenmutkan takana, sijaitsi luonnon muovaama satama, jossa oli enemmän laivoja kuin hän oli koskaan nähnyt. Suuria laivoja, joissa oli pitkät aivot ja painavia purjeita varten pystytetyt mastot.

Osa laivoista oli kiinnitetty kalkkikivilaituriin, muut odottivat vuoroaan ankkuroituina tyyneen veteen, kun taas väylällä oli lisää aluksia, joiden annettiin kulkea virran mukana hitaasti alas jokea.

Poika katseli miten kuolleille kuuluneita aarteita lastattiin yhä uusiin laivoihin. Aluksiin vietiin myös vuohia ja muita eläimiä. Ruokatavaraa, viiniamforoita ja säikeittäin taateleita ja muita hedelmiä. Vilskeen keskellä poika livahti yhteen laivoista, piiloutui eläinten joukkoon ja nukahti pian.

Herätessään hän huomasi olevansa laivastossa, joka matkasi purjeet nostettuina etelään. He ohittivat Ramseksen kaupungin Memfisin yön pimeydessä. Seuraavana päivänä saavuttiin Niilin tulvivaan suistoon. Ja sitten merelle.

Kun poika viimein löydettiin ja otettiin kiinni, laivasto oli purjehtinut ulos Niilin suusta ja edennyt tunnetun maailman reunan taakse.

1

ROOSEVELTIN LENTOKENTÄ, NEW YORK 12. TOUKOKUUTA 1927

Long Islandilla sijaitsevalle lentokentälle kokoontui eräänä miellyttävänä päivänä toukokuun keskivaiheilla pieni väkijoukko. Toimittajia varten oli eristetty köysillä alue, kun taas tavalliset katsojat töniskelivät itselleen tilaa taempana. Etualalla soitti pienellä lavalla puhallinorkesteri.

Valokuvaaja näppäsi kuvan yleisöstä ja soittokunnasta. »Se Jake Melbournen puolesta on sanottava», valokuvaaja tuumi. »Hän todella osaa järjestää shown.»

Jake Melbourne oli ensimmäisen maailmansodan lentäjässä, tunnettu huimapää ja, kuten valokuvaaja oli huomauttanut, monipuolinen showmies. Siinä missä muilla lentäjillä oli ruskea nahkatakki ja likaisenharmaat villahousut, jotta heitä ei palelisi, Jakella oli epoleteilla koristettu kirkkaanpunainen nahkatakki. Kaulaansa kietaistuna hänellä oli kullanvärinen huivi, ja jalkaansa hän oli vetänyt strutsinnahkasaappaat. Hänestä oli vuosien mittaan tullut kuuluisa, sillä hän oli saavuttanut useita lentokilpailuvoittoja ja runsaasti kyseenalaista mainetta. Nyt hän tavoitteli ilmailun suurinta voittoa, Orteigin

FARAQIDEN MATKA

palkintoa, 25 000 dollarin summaa, jonka saisi ensimmäisenä ilman välilaskua New Yorkista Pariisiin lentävä pilotti. Tai Pariisista New Yorkiin lentävä. Tehtävä edellytti Atlantin ylittämistä yhdellä loikalla, ja moni arveli, ettei se onnistuisi.

»Mitä hyötyä hänelle siitä on, jos hän tapattaa itsensä?» kysyi yksi toimittajista.

»Siitä saa hyvän otsikon», sanoi toinen.

»Vielä paremman otsikon saa, jos hän voittaa», kolmas sanoi.

»Jos joku siihen pystyy, niin tuo kaveri.»

»Luuletko että Melbourne onnistuu?» valokuvaaja kysyi.

»Luuletko todellakin, että juuri hän? Entäs se Lindbergh.»

»Kuka?» toimittaja kysyi.

»Se, jolla on hopeanvärinen kone. Hän pitää sitä naapurissa Curtissin kentällä. Lensi sinne viime viikolla San Diegosta. Teki samalla maansisäisen lentoennätyksen.

»Ai, tarkoitat Slimiä», toimittaja sanoi halveksivasti. »Ei mitään mahdollisuutta. Hänen koneessaan on vain yksi moottori. Melbournen koneessa on kaksi, ja se pystyy kuljettamaan enemmän polttoainetta.»

»Jos minulta kysytään, tempu ei onnistu», jälleen uusi toimittaja puuttui puheeseen. »Neljä miestä on jo saanut surmansa. Kolme lentokonetta on pudonnut. Ja *Valkoisen linnun* ranskalainen miehistö on edelleen kadoksissa. Missä se lieneekin, ei ainakaan lentämässä.»

Valkoinen lintu oli käänös nimestä *L'Oiseau Blanc*, jonka Charles Nungesser ja François Coli olivat antaneet lentokoneelleen. He olivat lähteneet 8. toukokuuta näyttävästi matkaan Pariisista, ja sitten kone oli nähty Normandian yläpuolella, mutta sen jälkeen heistä ei ollut kuultu mitään. Konetta ja sen miehistöä etsittiin Atlantin molemmin puolin vielä parhaillaan, kun Melbourne ja muut kilpailijat valmistautuivat omiin yrityksiinsä.

»Mistähän Melbourne mahtaa saada rahoituksensa?» epäi-

leväinen toimittaja jatkoi. »Byrdillä on Wanamakerit, Fonckilla oli Sikorsky.»

»Melbourne kuulemma rahoittaa lennon itse», valokuvaaja sanoi.

»Minä taas kuulin, että äijä on vararikossa ja tarvitsee palkintorahoja epätoivoisesti», toimittaja vastasi. »Pitää näet uhkapelistä.»

Valokuvaaja mietti kuulemaansa. »Panos ei voisi olla korkeampi kuin oma henki. Saa miettimään, miksi joku haluaa edes yrittää.»

Jake Melbourne ja hänen taloudelliset tukijansa kävivät samantyyppistä keskustelua suunnitteluhuoneessa lähellä lentokonehallin takaosaa.

Melbourne seisojaksi saappaineen, hiukset voiteella taakse kammattuina ja punainen takki avoimena. Huolellisesti trimmatut viikset saivat hänet äkkiä katsoen näyttämään Erroll Flynniltä. Hän oli nukkunut myöhään päästäkseen lähtemään pitkälle yksinlennolle virkeänä, mutta hän näytti väsyneeltä ja vihaiselta. »Minä en lähde, jos tuo kapine on mukana», hän intti.

Hän osoitti kompaktia tasakantista matka-arkkua, joka oli pienestä koostaan huolimatta tavattoman painava.

Hänen purkauksensa ei näyttänyt tekevän vaikutusta vastapäätä istuviin miehiin. Heitä oli kolme, ja he olivat keskenään aivan erilaisia, mutta heissä oli sukunäköä.

Keskellä istuva muita vanhempi mies oli laiha ja kaljuhko, ja hänellä oli silmälasit ja kaksirivinen mackinaw-kankainen päällystakki. Hänen vieressään oli kovanaama, joka näytti tulleen suoraan hanskattomasta nyrkkeilyottelusta tai vankilasta. Miehen nenä oli litteä, häneltä oli hiljattain lyöty silmä mustaksi, ja hänen korvansa näyttivät möyhennetyiltä, ikään kuin hän olisi saanut päähänsä sata iskuja.

FARAOIDEN MATKA

Kolmikön viimeinen jäsen oli vielä nuori, pituudeltaan ja ruumiinrakenteeltaan tavallisempi, ja hän piti itseään Jaken ystävänä. Juuri nyt sillä ei kuitenkaan ollut paljon merkitystä.

Muita vanhempi silmälasipäinen mies vastasi Jakelle. »Kuuntele, Jake. Olemme tässä kaikki auttamassa toisiamme. Muistatko kun irlantilaiset halusivat katkaista käsivartesi, koska et ollut maksanut heille takaisin niitä kolmea tonnia jotka olit velkaa? Maksoimme heille sinun puolestasi. Eikä siinä kaikki, vaan maksoimme muutkin velkasi ja autoimme sinua ostamaan tämän lentokoneen. Nyt me tarvitsemme jotain sinulta.»

»Aioin maksaa teille takaisin, kun voitän palkinnon, niinhän oli sovittu», Jake sanoi. »Te saatte palkinnosta puolet, ja lisäksi myymme koneen.»

»Niin sovittiin silloin», vanhin mies sanoi. »Nyt mielessämme on toisenlainen järjestely. Siinä sinä saat pitää itse koko palkinnon. Sinun ei tarvitse kuin toimittaa tämä matka-arkku eräälle ystävällemme Euroopassa. Hän tulee tapaamaan sinua Pariisissa sen jälkeen kun olet laskeutunut.»

Jake pudisti päätään. »Jos ottaisın tuon mukaan, joutuisin jättämään pois kaksisataa litraa polttoainetta. Yksikin huono sääjakso, niin en millään selviytyisi Pariisiin saakka. Vähänkin vastatuulta, niin en ehkä saavuttaisi edes rannikkoa.»

»Sanoit että lentäminen lännen asemesta itään säästää polttoainetta», vanhin mies sanoi.

»Polttoainetta kuluu silti edelleen.»

»Ehkä koneesta voisi poistaa joitain laitteita», kolmikön nuorin jäsen sanoi. »Olen kuullut, ettei Lindberghillä ole radiota. Hän ei kuulemma halua laskuvarjoakaan. Hänen mukaansa molemmat ovat liian painavia ja epäluotettavia.» Nuori mies kääntyi Jaken puoleen. »Olet opettanut minulle merkintälaskua», hän sanoi. »Voit käyttää kompassia ja rannekelloasi.»

»Lindbergh on hullu», Jake sanoi. »Kun hän on noussut ilmaan, hän katoaa aivan kuten ranskalaiset. Minä tarvitsen ne

varusteet. Ja tarvitsen joka ikisen polttoainetilkan. Jospa lähettäisitte arkun höyrylaivalla? Tapaan sitten ystävänne Pariisissa ja kerron, millä laivalla se tulee.»

Kovanaama pudisti päätään. »Hooverin pojat lähestyvät kovaa vauhtia ja satama kuhisee lättäjalkoja, jotka etsivät meitä. Keneen sitä paitsi voisimme luottaa?«

»Hoover?« Jake älähti. »Tarkoitatko että liittovaltion poliisi etsii tuota arkkua?«

Vanhin mies nyökkäsi. »Meidän ja heidän välille on syntynyt väärinkäsityksiä«, hän myönsi. »Miksi olemme tukeneet sinua salaa, mitäpä luulisit?«

Jake hieroi ohimoaan ja sukaisi vaaleita hiuksiaan. Hän astui eteenpäin, tarttui arkkuun ja yritti suurella vaivalla nostaa sen, mutta laski sen takaisin paikoilleen. »Ihan liian painava«, hän sanoi. Vaistomaisesti, uteliaisuuttaan tai silkasta tyhmyydestä hän avasi arkun nähdäkseen, mitä sen sisällä oli. »Mitä ihmettä?«

Kansi potkaistiin kiinni niin ripeästi, että Jake oli vähällä menettää sormensa.

»Kunpa et olisi tehnyt tuota, Jakey.« Puhuja oli vanhin mies. Hän piti jalkaansa arkun kannella, ja hänen kädessään oli revolveri.

»Ette voi olla tosissanne«, Jake sanoi.

»Mitäs nyt tehdään?« kovanaama sanoi. »Nuo kivet voivat yhdistää meidät kaikkeen. Tyypit jotka tapoimme rautatieasemalla kuljettivat niitä. Jos jääme kiinni, tuoli kutsuu.«

»En nähnyt mitään«, Jake sopersi. »Vain vähän –«

Sanomatta lausettaan loppuun Jack huitaisi ja iski revolverin vanhimman miehen kädestä. Kun ase kolahti hallin lattialle, Jake ampaisi oven suuntaan, mutta kovanaama taklasi hänet vyötärön kohdalta ja rojahti hänen päälleen kuin sementtisäkki.

Jake kiemurteli päästäkseen irti ja onnistui potkaisemaan strutsinnahkasaappaallaan kovanaaman jo ennestään litistyneen-

FARAQIDEN MATKA

seen nenään. Nenästä purskahti verta ja mies irrotti otteensa Jakesta ja tarttui kasvoihinsa.

Jake hypähti seisomaan mutta jähmettyi paikoilleen. Nuorin miehistä oli tukkinut häneltä tien, ja nyt myös tällä oli pistooli.

»Sinun on vietävä arkku», mies sanoi. »Muuten meidän kaikkien käy kalpaten. Sinun myös.»

Jake ei enää piitannut. Hän avasi kirjoituspöytänsä ylimmän laatikon ja tavoitteli siellä pitämäänsä pientä taskupistoolia.

»Älä!» nuorin mies huusi.

Oli liian myöhäistä järkeillä. Jake sieppasi pistoolin ja käännähti. Taistelu päättyi kahteen pistoolinlaukaukseen.

Ulkona seisova väkijoukko vaivoin kuuli laukaukset. Lentokonehallin seinät vaimensivat ja orkesterin soitto naamioi niitä niin, ettei kukaan voinut olla varma, olivatko äänet lähteneet samppanjapullojen avaamisesta, rumpalin kanttilyönneistä vai auton tai lentokoneen pakoputken paukahduksesta.

Mahdolliset ääniin liittyvät mietteet unohtuivat, kun työntekijät avasivat hallin parioven ja työnsivät Jake Melbournen koneen auringonpaisteeseen.

Lentokone oli kaunis. Se oli maalattu kirkkaanpunaiseksi, ja sen pyrstössä oli Jaken nimi ja kyljessä hänen henkilökohtainen symbolinsa, kiillotettu messinginvärinen pässin pää.

Kone oli myös oman aikansa tekninen ihme. Se oli ainoa lajiaan, ja siinä oli kokonaan metallinen runko ja keskisiipi – suunnitteluratkaisut, jotka ennakoivat ilmailun tulevaa suuntaa. Siinä oli kaksi 12-sylinteristä, vesijäähdytteistä moottoria, joista kummankin teho oli 450 hevosvoimaa. Virtaviivainen muoto ja lisäteho takasivat koneelle keskivertomalleihin verrattuna melkein kaksinkertaisen huippunopeuden. Koneen ainoa heikkous oli, että nuo kaksi moottoria tarvitsivat paljon polttoainetta. Jake suunnitteli, että suurimpaan lentokorkeuteen päästyään hän pysäyttäisi toisen moottoreista, antaisi koneen tunnin

verran vähitellen menettää korkeutta, käynnistäisi sitten uinailevan moottorin ja kipuaisi takaisin korkeuksiin. Suunnitelmassa oli vaaransa, sillä kaksimoottorikoneet eivät lentäneet erityisen hyvin, niiden ohjaaminen oli vaikeaa ja moottoreita oli aiemmin saatu käyntiin kesken lennon vaihtelevalla menestyksellä. Mutta Melbourne väitti harjoitelleensa sitä ja uskoi onnistuvansa.

Juuri sellainen rämöpäinen itseluottamus sai yleisön rakastamaan häntä. Ja kun hän harppoi ulos koneen perässä punaisine takkeineen, nahkakypärineen, lentäjänlaseineen ja kullanvärisine huiveineen, väkijoukko mylvi ilahtuneena. Hän kumarsi ja huiskutti ja nousi lentokoneen siivelle.

Valokuvaaja kohotti köyden takana Ansco Memo -kameran ottaakseen kuvan. Mutta juuri kun hän suuntasi sen Melbourneen, hänen vieressään seisova toimittaja tönäisi sitä alaspäin. Suljin napsahti, mutta valokuvaaja tiesi, että kuvasta tulisi epätarkka.

»Mitä nyt?» hän tiuskaisi.

»Lentäjistä ei koskaan saa ottaa kuvaa ennen nousua», toimittaja sanoi. »Se tuo huonoa onnea.»

Valokuvaaja huokaisi. »Voinko ottaa kuvan koneesta?»

»Odota kunnes se on liikkeellä.»

Valokuvaajan odottaessa puhallinorkesteri alkoi soittaa George M. Cohanin kappaletta »Grand Old Flag». Väkijoukko lauloi mukana Melbourneen kömpiessä ohjaamoon. Muutaman minuutin kuluttua moottorit olivat käynnissä ja *Golden Ram* eteni kohti kiitotien vastakkaista päätä. Ohjaaja ei käynyt läpi lähtöä edeltävää tarkistuslistaa, ei viivytellyt eikä tehnyt mitään, minkä vuoksi kone joutuisi pysymään maassa kuluttamassa polttoainetta. Se rullasi kiitotielle, kääntyi vastatuuleen ja aloitti lähtökiidon.

Valokuvaaja otti koneesta kuvan ja laski kameran.

Koneen vauhti kiihtyi, mutta verkkaisesti. Kun se oli kentän puolivälissä, peräpyörä kohosi maasta. Sitten, kun kiitotietä oli

FARAOIDEN MATKA

jäljellä enää neljännes, kone viimein erkani maasta, ponnisteli ilmaan ja kamppaili joka metristä.

Katsojat pidättivät hengitystään. Monet heistä olivat nähneet, kuinka René Fonckin ylipainoinen kone oli edellisenä vuonna samassa paikassa syöksynyt maahan ja roihahtanut liekkeihin. Jos he suinkin olisivat voineet, he olisivat nostaneet Melbournen koneen taivaalle tahdonvoimalla.

Kun kiitotien pää lähestyi, ohjaaja irrotti laskutelineen koneesta. Ajatuksena oli, ettei yhdeksääkymmentä kiloa metallia kannattanut raahata Pariisiin saakka, kun kone voisi laskeutua pohjaansa kiinnitetyn jalaksen varassa.

Päästyään eroon laskutelineestä kone nousi entistä helpommin ja ylitti puhelinlangat, jotka olivat kiitotien pään takana kulkevan maantien reunassa. Vasta silloin kuvaaja näppäsi viimeisen kuvansa. Kuvassa punainen lentokone kääntyi juuri itään kohti rannikkoa, ja aurinko heijastui pässin kiillotetusta päästä. Atlantin valtameri kutsui ja sen toisella puolella Pariisissa maine ja mammona.

Valokuvaaja kehitti kuvansa seuraavana aamuna. Hänen kuviaan *Golden Ramin* lähdöstä käytettäisiin seuraavina kuu-kausina yhä uudestaan artikkeleissa, jotka kuvasivat lennon lähtöpäivän suuria toiveita ja sitten tuloksettomia etsintöjä. Ne jatkuivat monta viikkoa *Golden Ramin* katoamisen jälkeen.

Huolimatta mahdollisuudesta ansaita paljon rahaa valokuvaaja ei koskaan julkaissut hieman epätarkkaa kuvaa, jossa Jake Melbourne kapusi koneensa siivelle.

»Se tuo huonoa onnea», toimittaja oli sanonut. Ja koko loppuikänsä valokuvaaja uskoi, että niin se oli todella tuonutkin.

»Cusslerin tauoton tykitys saa lukijan haukkomaan henkeään.»

– ASSOCIATED PRESS

Vuonna 1074 eaa. Egyptin faraoiden haudoista katoaa valtavia aarteita. Vuonna 1927 huimapäinen amerikkalainen lentäjä häviää kuin tuhka tuuleen matkallaan Atlantin yli. Nykyhetkessä Skotlannin rannikolla uppoaa trolari vieden mysteerilastinsa mukanaan. Ovatko nämä kolme tapahtumaa yhteydessä toisiinsa?

Etsiessään vastauksia Kurt Austin NUMA-jengeineen liittoutuu MI5:n agenttien kanssa. Alkaa vaarallinen kilpajuoksu ja kadonneen aarteen metsästys. Kurt tiimeineen panee kaiken likoon taistellessaan asekauppiaita ja antiikkirosvoja vastaan.

PÄÄLLYKSEN KUVA: MIKE HEATH / MAGNUS CREATIVE